VOM MURI PE CALE ...PAȘNICĂ!

Acesta ar fi apelul Parlamentului R.M. și al președintelui Mircea Snegur către toți românii din stînga Nistrului, atunci cînd un grup de partizani bolșevici, parașutați la Tiraspol și susținuți de hoarde căzăcești, pradă și ucid în Transnistria pe frații noștri de sînge și pe cei care le vin în ajutor. Înmormîntăm aproape în fiecare zi pe cale pașnică, exact ca în 1940, oameni cu totul nevinovați, care nu doresc altceva decît să trăiască la ei acasă, pe un pămînt care încă n-a fost furat cu totul.

Impotența politică și diplomatică a unor parlamentari infatuați e de-a dreptul înspăimîntătoare. Trufia lor însă nu are margini. Ambițioși și agresivi, ei violează cu hărnicie microfoanele parlamentului, considerînd că fac acest lucru tot pe cale pașnică. Sînt mulți, din păcate, asemenea "urmași ai Romei" care se întrec (mai ales cînd în sală e prezentă TV) într-o vorbalistică modernă cu iz de kolhoz fruntaș. Și fiind, deci, mulți, ei se cramponează în tot ceea ce fac, considerînd că au un scop nobil și se află în relații de pură camaraderie și parteneriat.

Iar în Transnistria continuă să se verse sînge nevinovat. Analizînd situația creată aici în ultimul timp, te gîndești fără să vrei la faptul că această zonă a Moldovei se transformă tot mai mult într-o colonie post-comunistă, unde își găsesc azil din ce în ce mai multe mamifere purtătoare de drapele roșii cu seceră și ciocan. Aducînd de la morga lui Lenin din piața roșie lighene cu idei proaspete, separatiștii și acoliții lor le împrăștie prin cîmpiile noastre și le toarnă pe cale pașnică în Nistrul poluat, rămînînd cu grija la roadele viitoare.

În asemenea condiții parlamentele rus și ucrainean scot din cînd în cînd cîte un lacăt de la gură, oferindu-ne astfel bombonele de speranță într-un viitor suveran și independent.

Se pare că atunci Parlamentul nostru rămîne oarecum satisfăcut, socotind că separatiștii se vor liniști măcar pentru o habă de vreme.

Dar numaidecît vestea unei noi provocări umple din nou casele noastre îndoliate și atunci parlamentul și guvernul Republicii difuzează noi declarații de protest, condamnînd pe cale pașnică și cu toată hotărîrea acțiunile măcelarilor ruși.

Acestor domni pacifiști vrem să le amintim cîteva cuvinte ale unui adevărat bărbat al neamului, rostite la 28 iunie 1940, cînd rușii ne-au ocupat, tot pe cale pașnică. Deci iată ce a spus la Radio București pe atunci încă generalul Ion Antonescu:

"Români! În aceste cenzuri de zdruncinare a României și de sfîșiere a Neamului, am luat conducerea statului. Un trecut grav și dureros s-a închis. Peste el nu voi trece vălul uitării, ci al dreptății.

De azi înainte trebuie să salvăm Statul și Națiunea... Națiunea noastră trebuie să-și dovedească prezența în istorie.

Cu credința în Dumnezeu și Sfîntul drept al Neamului, înainte la datorie!.."

Mesajul acesta îmi inspiră încrederea că în pofida tuturor ideilor antiunioniste vehiculate de oficialități, degrabă, totuși, vom fi o Țară, un Neam și un Pămînt...

Și la altceva m-am mai gîndit ascultîndu-i pe mulți deputați. Că avem un parlament șchiop. Ei bine, șchiop mai treacă-meargă, dar dacă mai are un singur picior, vorba lui Ianuș Neagu? Atunci e mai trist, cu mult mai trist. Mă consolez însă avînd deplina certitudine că unul a fost pierdut pe cale pașnică.

Nu prea de mult discutam cu un parlamentar, șef al unei comisii permanente. Întrebat de ce forul legislativ e lipsit de curaj și în majoritatea cazurilor chiar dă dovadă de inerție în soluționarea problemei Transnistriei, el mi-a răspuns pe un ton pretins serios, dar și cu note de umor, astfel ca să pot înțelege și eu că domnia sa are în osu-i măduva neamului Caragiale:

- Păi rezolvați problemele și voi, CAZUL NAȚIUNII, ȚARA, cu tot cu poziția voastră!

- Bine, dar nu avem nici armată, nici securitate, nici poliție...

- Atunci stați în banca voastră și nu vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala!

Abia atunci am înțeles de ce în parlament se eludează cu atîta ușurință și iresponsabilitate adevărul, iar Transnistria a devenit pentru cazaci și separatiști obiect de împilare a bășinașilor.

Expresia "Să rezolvăm toate problemele dificile pe cale pașnică" a devenit un slogan pe care cu cît îl înțelegem, cu atît mai mult îl respingem, pentru că ideea nu poate prinde acum cînd mai continuă să fim batjocoriți în propria casă de niște venetici. Cum poți să creezi una după alta comisii de conciliere care să poarte tratative cu piratii de la Tiraspol? Dar oare crearea acestor comisii n-ar însemna de facto recunoașterea de către noi înșine a republicii-fantome? Alte state civilizate din C.S.I. nu poartă nici un fel de tratative oficiale cu smirnoviștii, ca să nu mai zic de guvernele europene, un pic mai civilizate decît al nostru. Chiar și secretarului de stat american Baker nu i-a dat prin cap măcar să se deplaseze pînă la Tiraspol, să întreprindă și el ceva pe cale pașnică.

Ce să mai vorbim, efervescența parlamentului chișinăuian și obrăznicia Tiraspolului cu Smirnov și Andreeva în centrul universului atît de strîmt pentru separatiști, sînt de prea puțin folos pentru mamele care și-au pierdut copiii, pentru soțiile care au rămas tinere văduve, pentru feciorii și fiicele care și-au pierdut tații. Iar lumea noastră tot mai des vorbește, mai ales la țară, după ce a obosit de căi pașnice și declarații oficiale de protest, despre politica nehotărîtă a parlamentului și guvernului, incapabile la ora actuală să-și apere cel puțin compatrioții de pe teritoriul Transnistriei colonizate.

Evenimentele stresante, deci, din stînga Nistrului se derulează în continuare cu aceeași repeziciune, tot mai multe cruci ale românilor basarabeni împușcați din spate și drept în față vin să străjuiască mormintele celor uciși.

Deci să murim cu toții pe cale pașnică! În ce privește protestele oficiale, ele... vor urma neîntîrziat.

Ion GONȚA

SĂ MAI ȘI RÎDEM?..

Desen de Oleg USATÎI

SĂ FIM CEEA CE NE-A LĂSAT DUMNEZEU - ROMÂNI

(Urmare din pag. 1)

Dar care este decizia viitorului? Se gîndesc ei oare că mai este un mîine, cînd aceste mase de oameni, induse în eroare, se vor întoarce împotriva-le, aflînd purul adevăr despre neocomuniștii ajunși la putere.

Că au confiscat mișcarea de eliberare națională.

Că au denigrat și dezbinat intelectualitatea.

Că au derutat populația la toate nivelurile.

Că au ridicat românofobia la politică de stat.

Că au făcut alegeri prezidențiale, în loc să facă armată de apărare.

Că au lăsat mafia economică de capul ei, sărăcind poporul.

Că au purces la majorarea prețurilor fără a face dintru-ntîi privatizarea.

Că au umilit și umilesc un popor întreg cu vama de la Prut.

Că au adus sărăcie și foame.

Că au adus lacrimi și sînge.

Că au șters cu buretele bolșevic strădaniile străbunilor noștri, ce-au săvîrșit unirea la1859, apoi la 1918.

Și o astfel de politică distructivă, ingrată neamului nostru, un astfel de delir absurd se numește CUMPĂTARE.

E o CUMPĂTARE să nu-ți recunoști mama, tata, sora, fratele?

E o CUMPĂTARE a face mereu concesii dușmanului, încît acesta să se obrăznicească și să-ți intre în casa proprie și să te ucidă?

E o CUMPĂTARE a nu acționa prompt și curajos întru apărarea populației civile din Transnistria, încăputâ în ghearele vandalilor?

Nu e o lipsă de hotărîre și perspicacitate care echivalează cu incapacitatea de a conduce?

Este o spusă în BIBLIE: "Fiecare zi cu grija ei".

Dacă se luau măsuri ferme la primele acte criminale ale liderilor separatiști și nu erau eliberați alde Smirnov, Pologov, Topal, Burgugi și alții pe cuvînt de cinste că nu vor activa împotriva integrității Republicii Moldova, lucrurile nu ajungeau pînă la aceste oribile vărsări de sînge.

Basarabia e ca o corabie bătută de valuri, pîndită de curenții panslavismului ce se învîrtejesc în Transnistria.

Se vrea reținerea cu orice preț a acestei unghii de pămînt ce oferă ieșire spre Europa.

Panslaviștii nu-s mulțumiți cu pămîntul ce le-a dat Dumnezeu.

... Eminescu spunea că lor nu le-ar ajunge nici globul întreg.

Cauza? Ca și indivizii extraverți, care nu au capacitatea de-a se interioriza, la fel e și cu unele popoare. În loc să evolueze pe verticală, întru spirit,încep să evolueze pe orizontală, înspre materie.

E nevoie de o mutație în conștiința lor de neam adunat și stăpîn la el acasă și nu pe aiurea.

Se pare că viitorul le promite asta.

Dar ce ne promite nouă?

O mutație în conștiința noastră de neam reunit și nestăpînit de străini sau de localnici cu mentalitate străină, ceea ce e și mai rău. Viitorul e cu noi. Mai rămîne să ne trăim onorabil prezentul: să fim cel puțin ceea ce ne-a lăsat Dumnezeu - români.

DICTATURA CALMULUI, SAU...?

Decum a început conflictul provocat de rusofonii din stînga Nistrului, conducerea Republicii ne-a îndemnat la calm și răbdare, amintindu-ne că sîntem un popor pașnic, ospitalier șu muncitor. E mai comod, probabil, să fie repetate la nesfîrșit aceste sloganе, decît să purcedem la crearea armatei naționale. De ce? Fiindcă e periculos să ai un popor înarmat, care într-o bună zi, dacă nu-i va fi pe plac, ar putea să răstoarne orice conducere. Repetînd însă la nesfîrșit cît de răbdător și binevoitor este poporul, înseamnă să-i proiectezi în conștiință o lene și o pasivitate totală în fața oricărei greutăți.

Evenimentele din Moldova, cu toată independența și recunoașterea ei în plan internațional, se desfășoară așa cum trebuie să se desfășoare, căci procesul de eliberare națională nu se înfăptuiește prin toasturi, scrisori de acreditare, prin luări de cuvînt în parlamente, schimburi de delegații și altc, să mă iertați, artificii de-acestea. Ele sînt bune numai în cazul cînd stai bine pe propriile picioare, inspiri respect prietenilor și o anumită teamă dușmanilor. Procesul de eliberare, mai ales în cazul nostru, nu poate urma pe cale pașnică, oricît am dori. Tabloul sîngeros care se deschide ochilor noștri confirmă acest lucru. În Moldova nu mai contenește lupta, mor oameni, formațiuni militare au ajuns pînă la Zaim (Căușeni), unde au fost omorîte cîteva familii, deci, nu e vorba numai de Transnistria. Straniu, că buletinele de știri din acea zi (13.03.92) au început cu întîlnirile pe care le-a avut președintele Republicii, apoi au continuat cu fel de fel de relatări de la diferite ședințe, iar cînd au ajuns și la evenimente oribile pentru urechile noastre, ca întotdeauna, s-a "împușcat" în partea cealaltă a Nistrului cu cuvinte de felul: bandiți, cazaci mercenari, gardiști impostori, agenți smirnoviști etc.

Ce mai vitejie!

Multe nu înțeleg din cele cîte se întîmplă astăzi, dar un lucru îmi este clar: nu avem de a face cu "așa-ziși" și "așa-zisă", avem în fața noastră adevărați agresori militari, profesioniști, care-și fac datoria pe cinste, indiferent ce gîndim noi despre ei, indiferent de faptul că oficialitățile din Chișinău sau de oriunde recunosc ori nu "republica nistreană". Mie îmi inspiră respect felul cum se comportă conducerea de la Tiraspol. Da, arma lor este, în primul rînd, dezinformarea. Dar cine ne împiedică s-o folosim și noi? I-am crezut pe militari că a fost minat depozitul cu muniții. Andreeva et Co. ne-au demonstrat contrariul. Scuipă ei pe faptul că nu e recunoscută oficial republica lor. Nici pe bolșevici nimeni nu i-a luat în seamă, dar am văzut ce greu accepta Occidentul ideea de dezintegrare a U.R.S.S.!

Ce vreau să spun cu asta? E timpul să luăm lucrurile în serios.

Liderii de la Tiraspol, spre deosebire de conducerea de la Chișinău, sînt consecvenți în lupta lor pentru putere. Au luat decizia să formeze garda smirnovistă - au format-o. Au avut nevoie de ajutor - l-au adus, da, din Rusia. Noi ce-am făcut? Am întors spatele pînă și unicei țări pe care putem conta, România. De, noi vrem să fim independenți! Sîntem membru al ONU. De ce conducerea nu cere ajutor militar? Pe care alte forțe, în afară de cele ale ONU, putem miza și cum să ne apărăm? Cu mîinile legate și gura închisă. Altă calificare nu le pot da apelurilor președintelui la calm și răbdare. Pînă și ieșirile în stradă ale oamenilor descumpăniți, care încearcă să se facă auziți de oficialități, sînt apreciate drept haotism și încălcare a disciplinei. Dl Snegur, ajungînd la putere, n-a instaurat-o dictatură de tip stalinist, cum se temeau unii, ci o dictatură și mai periculoasă în ziua de astăzi, de tip psihologic: cea a calmului și a loialității. Parcă am fi un popor al nimănui, lăsat la cheremul veneticilor, ci, veneticii, avînd un scop bine determinat: să rămînem și în continuare sub dominație rusească. Că cei cu arma îs cazaci, că-s necazaci, asta nu mai are nici o importanță. Orice s-ar spune, dar de la Petru cel Mare încoace nu există vreo schimbare mare în politica Rusiei. Ar trebui să înțelegem că avem un singur dușman - rușii. Ca pe timpul lui Ștefan cel Mare, cînd aveam un singur dușman - turcii. Vorbele astea, cum că printre ruși sînt și oameni de omenie le știm și le ținem minte, căci și printre turci existau oameni buni. Ei și? Politica se făcea la Constantinopol de către cei care dețineau puterea. Armata turcă era și ea alcătuită din ieniceri și din scursurile imperiului. De ce adică formațiunile militare de la noi sau din alte zone ale Rusiei, fosta U.R.S.S., să fie de altă natură?!

Nu am dreptate? Poftim argumente: poziția Rusiei față de evenimentele din Moldova. Este vădită simpatia ei față de Transnistria! Chiar imediat după puci, cele două canale ale TV centrale au început a cînta ditirambi conducerii Transnistriei și a-i compătimi pe ruși: moldovenii, ca să vezi, încalcă drepturile omului. Există vreun intelectual rus care să condamne acțiunile sîngeroase ale liderilor transnistreni? Ați auzit pe vreunul din ei să vorbească sau să scrie cu înțelegere și respect față de politica din Moldova? Nu cunosc asemenea cazuri. Nu mai vorbesc de liderii de la putere pe care nu-i deranjează faptul că cei de la Tiraspol promovează o orientare de tip neostalinist.

După cum se știe, politica are mai multe fațete. Eu aș prefera naivitatea politică, jucată, desigur, în locul celei ce se face la Chișinău, cînd se caută purici acolo unde sălășluiesc fiarele sălbatice. Dacă am avea un Ștefan cel Mare! Dar soarta ne-a "dăruit" niște conducători care reprezintă cea mai periculoasa mentalitate a poporului: fudulia (apropo, cuvîntul e de origine turcă), care înseamnă lipsă de demnitate și înfumurare. În oricare parte a Moldovei te-ai deplasa, îți iese în cale un om fudul, fiind important pentru el că e șef. Cît despre capete plecate... Faceți o vizită prin ministerele și departamentele noastre și veți întîlni numai spinări încovoiate, iar cei care au curajul să ridice capul sînt priviți cu dispreț și foarte repede cariera lor este încheiată. Li se spune că-s ambițioși.

Care să fie oare substratul unei asemenea politici? Lenea, neputința de a face față unei situații deloc ușoare, sau dorința șefilor de a se da în spectacol - escapade peste hotare, reportaje la TV, Radio, în presă, invitarea a tot felul de consultanți și reprezentanți din alte țări etc. Poate există și a treia variantă, de care noi nu avem știre, cum nu am avut știre nici de cele precedente: anul 1812, 1877, 1940, 1944. Poate sîntem din nou vînduți și încă n-a sosit ora ca să-i cunoaștem pe noii stăpîni? Sau e o politică bine chibzuită, îndemnul la calm și răbdare, însemnînd altceva...

Larisa UNGUREANU